

molta gent tingui la sensació de ser tractat com un delinqüent en potència per part dels cossos de seguretat. Les queixes també apunten cap a un afany desmesurat de recaptació en lloc de vetllar realment per la seguretat.

Llanars té un prelat | El rector de Llanars, Mn. Lluís Surinyach, ha estat nomenat prelat d'honor pel Vaticà, pels seus 75 anys d'exercici sacerdotal. L'home ha fet o és a punt de complir els cent anys. Aquest reconeixement, però, té més d'honorífic que de prelatura, ja que tan sols implica el dret a lluir una faixa morada sobre la sotana, però sense dret a veu ni vot, ni cap prebenda de tipus material. Mn. Surinyach és un home fortament implicat en la societat de la vall de Camprodon i gaudeix d'una gran popularitat entre tothom, tant els qui sovintegen els actes litúrgics com els qui només van a l'església amb motiu d'algun enterrament, casament o bateig.

Ripoll recorda el passat | La tradicional Festa de la Llana i Casament a pagès que es va fer a Ripoll el segon diumenge de maig va recuperar aquest any la presència de nuvis de veritat, en lloc de la representació que s'ha hagut de fer en altres ocasions, en no trobar gent disposada a convertir el seu casament en un espectacle públic i mediàtic. Núria Salvadó i Jaume Carbonell es van casar amb el vestit tradicional de pagès del segle XIX i apadrinats per patums polítics, en aquest cas la consellera de Sanitat, Marina Geli, i el director del Centre de Promoció de la Cultura Catalana, Ramon Fontdevila. Tot i que és una festa local de Ripoll, s'ha fet un pas més cap a la seva comarcalització, ja que la núvia és de Sant Joan de les Abadesses i el nuvi d'Ogassa.

LA SELVA

joan domènech

Sant Hilari i el general Moragues

Els pobles, en un afany d'atraure gent, no solament posen en valor el patrimoni monumental sinó que també recorren als seus personatges il·lustres. Sant Hilari, a través del Centre Excursionista Farners, ha creat la ruta del general Josep Moragues. El seu punt de partida és el monument al militar –que va viure entre 1669 i 1715–, situat a la capital de les Guilleries i obra de Domènec Fita. L'itinerari deriva, tot seguit, cap a l'oest i recorre paratges de gran bellesa, fins a arribar al mas Cortils del Mig, que formava part de les propietats de la família del general. Després, s'agafa el camí que porta al mas Moragues, la casa pairal, des de la qual es contempla les Agudes amb tota la seva esplendor, i es pot arribar, al turó del costat, a les ruïnes de l'anomenat castell de Moragues, possible torre de vigilància carlina. Un camí nou permet passar pel mas Ullastre, també de l'heretat dels Moragues i, després de caminar sota els ponts de l'eix transversal, s'arriba a Sant Pere Desplà, ja en el terme d'Arbúcies, al costat del mas Ferrer, els amos del qual conserven encara molts documents de la família Moragues, atès que van comprar part de l'heretat quan el fill del general necessitava diners per marxar a Viena per poder conservar el títol i els honors del pare a la cort austríaca. Aquí els ho havien segrestat tot. En tornar el

JOSEP CEBRÀ

fill, els Moragues van establir-se a Sort i van acabar de vendre el patrimoni de les Guilleries. El mas Moragues es va convertir en masoveria del mas Fàbrega i s'anà degradant. Des de Sant Pere Desplà s'emprèn una baixada cap al sud, es passa pel mas Dorca i s'arriba al mas Regàs, d'on era originària Cecília Regàs, la primera esposa del general, amb qui es va casar a l'església de Santa Maria de Liors, que es troba una mica més amunt, cap a l'oest.

La ruta és una bona excursió per als qui vulguin rastrejar els records de la guerra de Successió i la petja d'un dels defensors dels interessos catalans, per la causa dels quals morí executat.

Els boscos de Tossa | Entre els temes tractats en la trobada d'entitats culturals del 25 d'abril a Tossa va adquirir singular relleu el dels boscos i el seu aprofitament. El comentari anava en relació amb l'antiga explotació surera, però creiem oportú fer-nos-en ressò aquí per les il·lustradores explicacions que va donar el propietari Francesc Aromir, aplicables a molts d'àmbits i que evidencien com, abans, les propietats estaven fraccionades en parts de cara al seu aprofitament correcte, que permetia mantenir els alzinars nets, amb menys risc de foc, sense haver de recórrer a prohibicions ni a impedir-hi l'accés a la gent del poble, als boletaires, etc. És cert que han canviat els temps, però potser, en alguns aspectes, el divorci entre propietaris –alguns més mal vistos del que caldria–, Administració i poble ha provocat que l'aprofitament de la muntanya s'hagi polaritzat en dos extrems: o s'abandona i el bosc queda impracticable o s'urbanitza sense una necessitat autèntica. I fa la impressió que, tot i els desastres evidents, les postures assenyades no es tenen en compte.

